

Jméno: Lucie Hyblerová

Čtyři roky v kuse se budít

Budí mě jeho vykřičený šepot s tíhou naléhavosti návratu.

Někdy otevřu okno proložené mříží a jdu s ním hledat místo Jeho posledního ztracení.

Noc bojuje s načatým rozbřeskem a ostružiny visící při cestě černají do zralosti nad ztrátou mé schopnosti utěšit.

Nechávám za sebou vždycky otevřenou díru v plotě a v sobě, pro případ nutnosti návratu nebo úniku.

A když po tisícáté najdeme to místo, odkud Ho to už čtvrtým rokem za sebou mlhavě táhne k mým oknům, poklekne a miluje se před mýma ospalýma očima s každičkým stéblem trávy a ve vzduchu visí namoklá hlína a jeho nevyřčené *děkuju*

(tak ukrutně bych si přála, aby jen jednou jedinkrát patřilo mně)

Nenávidět všechny noci s nahlas odříkanou touhou neprobudit se mě už přestalo bolet.

Jméno: Lucie Hyblerová

Spousta věcí se změnila

Drobná pousmání se vklíní do spár hovorů, které přišly pozdě nebo moc brzo.

A ranní něhy dřív byly příslibem víry a těch ostatních věcí, které se ještě nikdo nikdy neodvážil pojmenovat.

A milenky měly dovoleno milovat... ale smát se jen potichu – co kdyby.

Vrátila se doba zkracování.

Zkracují se slova na pár písmen.

Zkracují se vztahy na okružní výlety - abychom to všechno stihli.

Akorát noc se zkracuje pořád stejně, dvakrát do roka.

Jméno: Lucie Hyblerová

Odchody do polí

Teplo začlo spolu s ptáky mizet do krajů, které mi byly daleké.

I lidé mi blízcí odtáhli daleko neurčitým směrem, asi naschvál.

Nové a stále přibývající odchody mě zocelují, aspoň na chvíli bych si to měla myslet.

Tma, jež padá nahlas a zlomyslně mezi střechy dřív, než se stačí odvážné páry pomilovat za světla (nad řekou), krátí moje vzteklé dny, rok za rokem, vztah za vztahem.

Posledních pár let nedokážu akceptovat samotu.

Vítr se opírá do špatně omítnutých stěn, do zmrzlých hroznů, přituhuje.

Nad skřidlicemi v ulici těžkl skoroděšť a po koberci z asfaltu občas přešly cizí nohy.

Mám chuť jet na šípky, za humna do polí, už jen kvůli tomu počasí.

Ucítím vůni pole, které mi každý rok musí znova odpouštět a svým nekonečným objetím zakrývat moje chyby a šlápoty a rýhy od kola, aby mě, jako, jen na chvíli, zhltila zem.

Jméno: Lucie Hyblerová

Z vody

Zabořil nos do meduňky,
zžírající uvědomění přítomnosti se tak vlilo na okraje meduňkových listů.
Chtěl obsypat mraky povadlým šeríkem, ale zapomněl, že to neumí.

Mezitím slunko spadlo za skleník a válelo se v trsích trávy, polevila bolest paprsků
(už nebylo co k bolení)

a přes náves, opylené sady a nekončící prádelní šňůry zněla do prázdna jeho tichá modlitba za to, že
jednou, bylo jedno kdy, najde zbytky svých chyb a protrpěné úzkosti zhmotněné v kalném oparu
nad jezerem za svým domem.

A pokaždé, když se opar připlíží v ranním úsvitu nad vodní hladinu, bude stát na břehu s tichým
vděkem a pokorou.

Jméno: Lucie Hyblerová

Ono se to poddá

Omrzelo se už dělat, jako by šlo všechno dál samo.
Skoro nic ani čas neubíhá sám bez něčí pomoci.

Cháron moc dobře věděl, proč to dělá.
Uměl vyplatit, vykoupit a vykoupat cizí duše.
(ani duše nestoupají vzhůru samy – za předpokladu, že stoupají)

Bylo dítě, byl stůl, byla vyřčená velká slova.
To všechno už bylo.
A při zjištění, že to všechno už tu bylo, jsem tehdy zmizela....
...kousek po kousku jak šumák na zpocených dlaních – detailně si vybavuju tu vůni dětské dlaně, ten
ozón nasládlý šumákem – šumák mizel před očima a měnil se v dlaň.

Důležité je mizet odněkud někam.

Vsála jsem se do pár ranních čajů, upovídáných večerů, kdy se chodí spát až při opravdovém
rozednávání.
A došlo mi, že ovládám schopnost šumět.
A tak šumím mému otci v uších, už vyházel z domu všechny mušle z pradávných dovolených. Mámě
těch mušlí bylo líto a mně zas bylo líto, že ji nemůžu držet za její tapíř ruku.
Potají jsem šuměla kolem našeho domu, odpočívala v rýnách a chvíli snad i byla šťastná.
Protože bylo léto a ve vzduchu visela letní bezstarostnost a klíčila mrkev.
Potom přešel podzim a byla zima. Vyšuměla jsem únavou a steskem po nich
a radši se vrátila domů.

A z pole vyvřel jarní počátek.
Rosa nebyla tak mokrá a obilí, co tu zůstalo samo (růst) od loňska, se zaprodalo půdě na další roky
dopředu.
Rozhodla jsem se vyšplhat na samý okraj mraků a sypat na zem čerstvý chmel.
A pak jsem tam shora zapršela a nikdo už nezapomněl, jak chutná pivo.

Jméno: Lucie Hyblerová